

Moje hospodaření

(věnováno Miloslavu Jandíkovi)

Zájem o zemědělství mě provázel už od dětství. Rodiče odebírali časopis „Rádce zahrádkáře“, který jsem se zájmem čítával. K hospodaření na vlastní zahrádce jsem se však dostal až po odchodu z Prahy do Rožnova pod Radhoštěm. Pomáhal jsem tam svému kamarádovi zalévat jeho záhony v zahrádkářské kolonii a on mi posléze vyjednal vlastní parcelu. Práce na zahrádce byl pro nás relax po práci ve fabrice – společně jsme se tam bavili a navzájem si pomáhali. Dostal jsem dobře vyhnojený pozemek o ploše asi 1 ar (100 m²); kolonie se rozkládala v údolní nivě potoka, z kterého jsme brali vodu na zalévání. Nářadí jsme měli uschované v bedně.

Na svém pozemku jsem měl (teplé¹) pařeniště, do kterého jsem zaséval již v únoru saláty a ředkvičky. Po mém předchůdci tu byly nějaké keře – angrešty a rybíz. Postavil jsem si také „jahodovou pyramidu“, která se zalévá pomocí svislé děrované trubky, upevněné v ose pyramidy. Na této malé ploše jsem sklídl množství plodin a zeleniny – jahod, angreštu, rybízu, malin aj., které jsem vozil i rodičům do Prahy. Tato oáza klidu zanikla po rozšíření závodu pro výrobu barevných obrazovek. V té době jsem už v Rožnově nebydlel.

Do zahrádkaření jsem se pustil i po svém odchodu na Slovensko do Piešťan. Tam právě vznikala kolonie zahrádek (bez oplocení!) v blízkých Kocúriciach a kolega mi přenechal polovinu svého pozemku. Byla tam dobrá parta – většinou jsme pracovali v licenčním oddělení (HS63?). Večer jsme se vždy sešli na pivo v blízké hospodě...

Zde byla písčítá půda a voda se čerpala z podzemí jednoduchými pumpami – hladina spodní vody byla asi metr pod povrchem. Pěstoval jsem tu hlavně patizomy a také brambory – u nich jsme museli stále bojovat s mandelinkou. Larvy mandelinek i brouky jsme obden sbírali do kýblů s trochou vody a potom je rozšlapávali na asfaltové cestě. Zajímavé bylo chování mandelinek – když už neměly co žrát, vrhaly se i na jiné rostliny, hlízy brambor apod. Připomínalo mi to chování lidí – pud sebezáchovy máme s nimi společný.

V roce 1984, kdy jsem se vrátil do Prahy, zřídil jsem si na zahradě mých rodičů v bývalé hájovně poblíž Sloupu malou plantáž. Bylo nutno nejprve vykopat jámu asi půl metru hlubokou a vystlat ji drny a listím, aby vznikla úrodná půda²; všude tu byl (pod tenkou vrstvou humusu) jíl. Uprostřed zahrady jsem potom vybudoval skleníček. V něm jsem pěstoval hlavně papriky a rajčata a také tabák, který odhání hmyz. Skleníčku se ujali po mém odchodu do Slušovic moji rodiče, nyní jej provozuje můj synovec Milan Tichý; alespoň něco tu po mně zbylo.

Po roce 2004, kdy jsem přestal učit a usídlil se ve Sloupu, chtěl jsem se věnovat farmaření. Opatřil jsem si malotraktor s příslušenstvím – sekačkou a pluhem. Pluh se však ukázal v daných podmínkách jako zcela nepoužitelný; země je tu jako beton a musel jsem ji rozkopávat krumpáčem...

A tak z farmaření zbylo jen sušení sena a chov ovcí, bez jakéhokoli užitku. Zemědělci sklízají dnes dotace – bez dotací nelze hospodařit. *Ve Sloupu, 4.7.2020*

1 tj. s koňským hnojem

2 Tomu se říká drenážování (?)